

[Grønning.]

foreligger nogen Indkomst, bragt ned. Regeringens Svar herpaa foreligger nu: Ejendomsskatterne skal i Stedet for at sættes ned bringes i Vejret. Det er jo imidlertid kun, hvad man maatte vente. Har Husmændene klaget over Rentens Højde, saa forøges den yderligere, og har det øvrige Landbrug erklæret sig ude af Stand til fortsat at bære de høje Ejendomsskatter, proklameres der nu fra Aalborg en ny Forhøjelse; det er det, Tiden trænger til, siger Statsministeren. Ja vel, Tidens Trang er en ikke ukendt Begrundelse for en Politik, som ellers vanskeligt kan forsvares. Den kan bruges, i hvert Fald i en snæver Vending, og naar det kun gælder en enkelt Sag, er det forholdsvis let at stille den i et smukt Forhold til Tidens Trang. Men det ulykkelige er jo, at Tiden ikke alene trænger til mere Grundskyld, men ogsaa og mere til stabile Obligationskurser og gode Arbejdsvilkaar, og hvordan det skal forenes med mere Grundskyld, kan kun klares af en sekterisk Opfattelse, som Statsministeren jo ikke vil give nogen Plads i Tiden. Mere Grundskyld betyder højere Statsprioriteter skudt ind i Ejendommene foran al anden Gæld, uden at der tilføres Ejendommene nogen Modydelse eller nogen anden Værdi. Enhver Forøgelse af Grundskylden betyder derfor en Svækkelse af de indestaaende Kapitalers Værdi, udtrykt ved Obligationskurser.

Grundskyldens Forøgelse vil virke som et Transportbaand, der fører Statsprioriteter ind i Ejendommene paa den sikre Plads og tilsvarende Privatkapitaler uden for enhver Sikkerhed. Om det just er Tidens Trang at underkaste Samfundet en saadan Rystelse, som disse Forskydninger af Kapitalværdien i Ejendoms- og Erhvervsforhold vilde fremkalde paa en Tid, hvor der lovgives om Værn for den danske Valuta, ved jo ingen bedre end den højtærede Statsminister. Men at det ogsaa vil medføre en hidtil ukendt Situation paa Arbejdsmarkedet, behøver heller ikke at være fremmed for Regeringen. Jeg minder om, at Nationalbankdirektør Bramsnæs for nogle Aar siden med stor Tydelighed har udtalt sig om Obligationskursernes Indflydelse paa Renteniveauet, og Renteniveauets Indflydelse paa Erhvervslivet kender vi alle. Disse Udtalelser af den daværende Finansminister Bramsnæs blev fremsat i Folketinget den 23. Januar 1931 ved Fremsættelsen af Forslag til Lov om Ændringer i Vilkaarene for Statens Udlaan

og lyder — med den højtærede Formands Tilladelse — som følger:

Formanden: Det maa være et ganske kort Citat, idet jeg synes, vi nu er i Færd med at komme noget bort fra den Sag, der er til Behandling.

Grønning: Jeg skal da kun sige, at Hr. Bramsnæs udtalte:

„Jeg har endvidere fra denne Talerstol og ogsaa andre Steder udtalt mig om, at en af Betingelserne for, at det lavere Renteniveau, som finder sit Udtryk gennem Diskontoen i andre Lande, ogsaa kan komme til at gøre sig gældende paa andre Maader i Danmark, er, at Obligationskurserne ligger paa det rette Punkt, og det vil i Virkeligheden sige, at de ligger højt. I Danmark bestemmes Renteniveauet praktisk talt af Obligationskurserne: naar Obligationskurserne er høje, er Renten lav, og omvendt.“

Her er saa kort og tydeligt udtrykt, som det kan være, hvad det er, der bestemmer Rentens Højde. Derfor mener jeg, at den Rente-forhøjelse, som nu er kommet for nogen Tid siden, i Virkeligheden ikke kan være kommet overraskende for Regeringen, den kan kun være kommet overraskende for de Vælgere, der har stemt paa Regeringen ved de senere Valg i Haab om Rentelettelse. Det kan nu betragtes som givet, at de planlagte Forhøjelser af Grundskatterne yderligere vil svække Obligationskurserne og medføre en endnu højere Diskonto med det deraf følgende Tryk paa Erhvervslivet, som erfaringsmæssigt har stor Arbejdsløshed til Følge. Skal dette undgaas — og det bør undgaas, fordi Samfundet ikke taaler at faa de økonomiske Forhold fra 1932 tilbage —, er der en anden Vej at gaa: Nedsættelse af Grundskatterne. Derved hæves Obligationskurserne, og der skabes Mulighed for Rentelettelse, Erhvervsvirksomhed og Arbejde, og det er egentlig det, Tiden trænger til. Jeg haaber ikke, at den højtærede Statsminister med Hensyn til Grundskylden vil vise sig at være mindre ræsonnabel end den Præst, vi har hørt om i de senere Dage, der begyndte med at sige, at han ikke vilde tage Kjole paa om Søndagen, og fortsatte med, at det kun skulde være hver anden Søndag, for sluttelig at erklære, at alt skulde blive ved det gamle.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen har Ordet for en kort Bemærkning.